

imenovanih 9, 10, 11, 12 in 1, ki so rabili za orientacijo prvim astronomom. Malo za vasico je odcep na Fischleinboden, ki je izhodišče za sprehod po dolini, ves čas s pogledom na Zwölferkofel (12). Potep po dolini je bil lep uvod v tisto, kar nas je še čakalo.

Naslednji dan smo se odpravili proti jugu, slovitim Trem Cinam naproti. V Misurini je odcep do kočice Rifugio Auronzo pod Tremi Cinami, ki stoji 2333 m visoko. Za avto je treba plačati cestnino (20 EUR), za kolo pa je brezplačno. Vendar to očitno ni priljubljen cilj kolesarjev, saj je bil David tisti dan edini, ki je »grizel« v klanec s povprečno oznako 17 %. Na

vrhu sva si oprtala nahrbtnika in se odpravila na romanje okoli treh veličastnih špic. Res je bilo precej podobno romanju, saj okoli Treh Cin vodi pot, široka cel meter, ki bi jo lahko kdor koli brez težav prevozil s kolesom (le del poti bi ga moral nesti na rami), videti pa je kot ljubljanska Pot spominov in tovarištva v nedeljo – polna sprehajalcev, s kužki, vozički ... Sledili smo ji do prve kočice, pomalicali, nato pa smo jo mahnili v strmino, stran od turistične »avtoceste«. Lovska potka je precej krajša, označena z možički iz kamenja, manj obljudena, vodi pa skoraj tik ob stenah. Tam se res zaveš, kako majhni smo v resnici ...

Sledila je selitev mimo Cortine, prek prelazov Passo Giau in Passo di Fedaia pod z ledom obdano Marmolado, do Campitella, prelepe gorske vasice na nadmorski višini 1450 m. Izpred šotora smo imeli krasen razgled na gorski masiv Langkofel/Sassolungo. V naslednjih dveh dneh smo obiskali prelaza Passo Pordoi (2239 m) in Passo Sella (2244 m), od tam pa šli na potep v višave po gorskih potkah. Iz Passa Pordoi pelje tudi gondola na Sass Pordoi (2900 m) – pravijo, da gre naravnost v nebesa. Mi smo se namesto tega odpravili v nasprotni hrib, proti Marmoladi, po zelo lepi potki, katere zajeten kos je lahko prehodila tudi Nina sama. S prelaza Passo Sella pa smo zagrizli v večjo strmino. Odpravili smo se na sedlo Sassolungo (2685 m), na katero sicer pelje tudi gondola, a midva sva se odločila, da bomo pot opravili peš. Na vrhu smo si privoščili odličen vroč čaj, nato pa sklenili, da je bilo za danes dovolj. Pot navzdol je bila kar zahtevna, pihati je začel zelo mrzel veter in vrhovi so se ovijali v meglo, zato smo se navzdol raje peljali – z enkratno gondolo, v kateri lahko stoji le ena oseba. Videti je kot potujoča omarica, ki ima prav poseben sistem vstopa in izstopa: steči moraš po zaletni pisti in skočiti v gondolo, redar pa za tabo zapre vrata; enako je pri izstopu – ujame te eden od zaposlenih, da te, ko ti nenadoma zmanjka tal pod nogami, ne bi vrglo na zadnjo plat. Zanimiva izkušnja in nepopisen razgled na balvane v globini ...

Planinska kavka

Krog nahrbtnika se mota
sneдена planinska kavka.

Ta prikupna črnoglavka
lepša moja gorska pota.

Črna očka kot vražička
me motrita radovedno,
kljunček zeva sladkosnedno.
Vse prej kot nedolžna ptička!

Prav postrani me pogleda,
plaho se za skalo umika,
brž zatem se spet dobrika.
Je še lačna? O, seveda!

Z glavico nemirno stresa.
Preden dlan se je dotakne,
z nje priboljšek mi izmakne,
odleti kar brez slovesa.

Ta izurjena jadralka
v zraku umetnije uganja,
pod oblake se poganja,
spušča spretna se padalka.

Od srca se ji nasmejem,
ko po skalnatih poličkah
skače v rdečih nogavičkah;
nič grizljajev ji ne štejem.

A ko nad vrhove švigne,
jo spoštljivo občudujem,
z njo v daljave odpotujem –
želja se nad misel dvigne.

Mojca Luštrek

Osupljivi čudeži narave

Najdlje, do koder nas je vodila pot, je bilo mesto Bolzano, glavno mesto južne Tirolske.